

Chờ để yêu

Tháng 10 rồi, gió nhẹ nhàng thổi qua cửa sổ một ngày nữa lại trôi qua thảnh thơi. Tôi là một bác sĩ cũng có thể coi là một y tá thực tập. Tôi cần tiền để trở thành một bác sĩ thực thụ. Theo tờ địa chỉ nhàu nát trên tay tôi đến một ngôi nhà nhỏ, một cô bé ra mở cửa với khuôn mặt phúc hậu.

- Mời chị vào nhà ba mẹ em đang đợi chị

Trong ngôi nhà là những đồ nội thất tinh xảo một người phụ nữ và một người đàn ông mỉm cười nhìn tôi.

- Nhờ cháu chăm sóc ông cụ nhà chú nhé, cô chú có việc nên ko ở đây được- Vừa nói họ vừa đưa tôi một tờ ngân phiếu

Bóng chiếc ô tô đã khuất sau rặng cây, nắng vẫn đổ xuống đều đều nhẹ nhẹ. Tôi bước tới căn phòng trên cùng của căn nhà.

Cánh cửa mở ra... Một ông cụ ngồi trên chiếc ghế bành đôi mắt nhìn ra cửa sổ xa xăm.

- Cô tên là gì? Ông bỗng cất tiếng hỏi

Nước mắt tôi ứa ra, ông giống nội tôi quá ông khiến tôi bỗng nhớ nội tha thiết-nhười đã chấp cho tôi ước mơ trở thành một bác sĩ. Nén nước mắt tôi mỉm cười nhìn ông

- Con tên là Dương từ nay con sẽ chăm sóc cho ông

- ừ con ngồi đi .Ông mỉm cười,gương mặt ông thật phúc hậu. Đôi mắt đượm buồn, mái tóc đã bạc phơ.

Tôi rời khỏi căn nhà với cảm giác băng khuâng. Gió vẫn cứ thổi, nắng vẫn cứ đổ xuống đường, sao lòng tôi bỗng nhiên buồn quá

Ngày đầu tiên, ông đưa tôi một xấp giấy.

- Con nè giờ con có thể giúp ông điều này được ko?

- Dạ

Ông muốn tôi viết lại vào giấy những câu chuyện ông kể cho tôi nghe.

Ở một ngôi nhà nhỏ có một cô bé ngày nào cũng nhìn ra cửa sổ với đôi mắt buồn, cô sống với mẹ của cô. Có một cậu bé ở nhà bên muốn cô không buồn nữa nên đã lén rủ cô đi chơi. Mỗi ngày cậu đều để một bức thư dưới gốc cây cho cô. Ngày thứ nhất, ngày thứ hai rồi ngày thứ ba thứ tư đến ngày thứ năm thì mẹ của cô bé mời cậu lên nhà chơi và nhờ đó cậu biết vì sao cô bé lại không thể đi chơi. Cô bé bị dị tật ở chân và nỗi buồn khi người cha bỏ ra đi đã khiến cô bé trở nên chán nản. Cậu bé rất muốn cô bé vui lên nên mỗi ngày cậu lại lên đồi chụp một bức ảnh thật đẹp vẽ một bức tranh phong cảnh treo lên cây trước cửa sổ nhà cô bé với ước mong cô bé vui hơn. Ngày qua ngày những cành cây trước cửa nhà cô bé đã đầy ắp những bức tranh bức ảnh sống động. Một ngày, cơn bão từ đâu ập đến đã lấy đi tất cả những bức tranh treo trên cây. Tối đó vừa nhìn từng đợt gió kéo qua thổi những bức tranh đi về một phương trời xa đó cô bé vừa khóc, cô muốn làm gì đó cho cậu bé. Sáng hôm sau khi vừa mở cửa cậu bé đã nhìn thấy cô bé cùng chiếc xe lăn chờ dưới gốc cây. Cô bé đưa cho cậu một bức tranh vẽ một cậu bé ngồi trên đồi đang hí hoáy vẽ một cái gì đó dưới chân trời đỏ rực bóng nắng. Cô bé nở một nụ cười thật tươi, nụ cười của cô vẽ vào trái tim cậu bé một cái cảm giác gì đó khiến cả cậu bé không thể diễn tả được. Từ đó cậu bé và cô bé trở thành 2 người bạn thân.

- Ông à câu chuyện còn nữa không ông

Ông mỉm cười nhìn tôi

- Còn nữa chứ nhưng ông sẽ kể cho con nghe vào lần sau có được không

- Vâng

Từng ngày trôi qua đối với tôi không còn buồn tẻ nữa mà tràn ngập màu sắc của những câu chuyện ông kể cho tôi. Mỗi ngày ở đây ông lại dạy tôi một điều mới mẻ, vừa nghe ông kể chuyện tôi vừa gấp những con hạc giấy để vào một cái lọ thủy tinh ông cho tôi. Ông nói rằng khi tôi gấp những con hạc giấy đầy cái lọ này tôi sẽ nhận ra có một thiên sứ bên cạnh tôi như ông từng nhận ra thiên sứ của ông vậy đó.

Ánh nắng cuối ngày lại đổ xuống, cậu bé cuối cùng đã giúp cho cô bé có thể tự bước đi bằng chính đôi chân của mình... Rồi thời gian qua đi cô bé và cậu bé đã lên đại học họ chia sẻ cho nhau từng hạnh phúc nỗi buồn nhỏ nhỏ. Nhưng bỗng một ngày cco bé rời đi mà ko nói tiếng nào cho cậu bé cả. Cậu bé đã tìm cô bé ở khắp nơi, tìm kiếm cô bé đến vô vọng nhưng ko thể thấy cô bé đâu cả. Cậu tuyệt vọng như ko muốn sống nữa nhưng khát vọng một ngày được gặp lại cô bé đã giúp cậu có động lực tiếp tục sống tiếp tục học tập.

- Ông à, vậy cuối cùng cậu bé vẫn ko gặp lại được cô bé sao

Ông mỉm cười

- Ủ

- Sao lại thế được sao ông ko để họ lại được gặp nhau ạ

- Ông ko thể vì chính ông cũng ko thể gặp lại cô ấy nữa

Tôi sẽ sờ

- Vậy ông chính là cậu bé đó sao

- Ủ nhưng giờ ông đã biết bà ấy ở đâu rồi

- Vậy tại sao ông ko đến gặp bà ấy

- Ông già quá rồi đi lại còn khó nữa mà

Vậy là tôi quyết định đi gặp bà ấy (cô bé) cho ông. Tôi đến một ngôi nhà nhỏ bé trong một ngõ sau, một nơi yên tĩnh như tách biệt với thành phố náo loạn ngoài kia. Tôi bấm chuông, một cô gái ra mở cửa

- Tôi có thể gặp bà Phúc được ko ạ

Cô gái đưa đôi mắt buồn nhìn tôi

- Cô đến muộn rồi bà tôi vừa qua đời. tôi biết cô là ai rồi, cô là cháu ông Phong đúng ko. Giờ thì bà tôi ko thể gặp cô nữa rồi nhưng trước khi mất bà có gửi một lá thư cho ông.

Tôi cúi nhận lá thư từ tay cô gái ra về. Lòng tôi buồn quá tôi đã không thể giúp ông gặp lại người mình chờ đợi suốt bao năm qua.

Nắng chiều ảm đã tắt từ bao giờ. Những giọt mưa trĩ nặng rơi xuống trần gian như khóc thương cho một mối tình dang dở...

Tôi đưa ông bức thư

- Con xin lỗi ông nhiều lắm con ko thể giúp ông gặp lại bà ấy.

Ông đọc bức thư đôi mắt già trùng xuống nặng những giọt lệ

- Con mau lấy giấy bút đi ta sẽ viết nốt câu chuyện

Thời gian trôi đi cậu bé giờ đã trưởng thành nhưng vẫn mang nỗi buồn vô vọng là được gặp lại cô bé của mình. Bỗng một hôm, thiên sứ đến với cậu bé. Thiên sứ vẽ ra một chiếc cầu vồng dẫn đường cho cậu bé đi tìm cô bé. Cậu bé đi mãi đi mãi cuối cùng cậu cũng tìm được cô bé đang ngồi thờ bên một dòng sông. Cậu bé cất tiếng hỏi

- Tại sao cậu lại đi ko nói một lời nào như vậy?

Cô bé bật khóc mãi mới cất tiếng nói khẽ

- Vì mẹ mình chết rồi, mình phải đi tìm bố để dẫn bố về thăm mẹ, mẹ mình vẫn luôn nhớ bố mình

Nắng đổ xuống dòng sông, gió rì rào ôm lấy hai đứa trẻ.

Cuộc sống là như thế, cuộc sống bỗng cho người ta một món quà thật quý giá rồi một ngày lại lấy đi món quà đó khỏi tay ta. Phải biết trân trọng những món quà đó khi nó còn ở bên cạnh mình. Tình yêu quả thật rất cao cả thiêng liêng, nó tạo cho người ta động lực để chờ đợi tìm kiếm dù biết vô vọng.

Giờ thì tôi cũng đã tự cảm thấy cuộc sống rất có giá trị, cuộc sống còn rất nhiều thứ để khám phá. Giờ thì lọ mực giấy đã đầy rồi, đương nhiên tôi cũng đã biết ai là thiên sứ đã mở ra cho tôi cuộc sống mới, đó chính là ông dù giờ đây ông đã đi một nơi thật xa và chẳng còn bao giờ về nữa. Tôi cũng sẽ chẳng bao giờ được nghe những câu chuyện của ông nữa, cũng chẳng được

nhìn bóng ông ngồi trên chiếc ghế bành cùng đôi mắt nhìn xa xăm nữa. Cuộc sống có nhiều ý nghĩa hơn ta tưởng, và ta sẽ nhận ra ý nghĩa thực sự khi dừng lại và chờ đợi nó đến.

Này người trẻ, bạn nghĩ về tình yêu của mình đi, có “từ bi hỉ xả không”? Bạn hãy can đảm tự hỏi mình rằng “Người yêu ta có hiểu niềm vui nỗi khổ của ta không? Có quan tâm đến an vui hàng ngày của ta không? Người ấy có nâng đỡ ta trên con đường sự nghiệp không?...” Và tự hỏi lại mình, liệu bạn có đang thành thực với tình yêu của mình?! Liệu tình yêu của bạn đã đủ “từ bi hỉ xả”?!

Thiền sư Thích Nhất Hạnh